

Сінкевич Є. Г.,
 д.і.н., професор кафедри міжнародних відносин та зовнішньої політики,
 Чорноморський державний університет імені Петра Могили,
 м. Миколаїв, Україна

ЧИ ПОТРІБНА УКРАЇНЦЯМ УКРАЇНА?

Події кінця минулого і початку поточного року поставили нашу спільноту перед вибором – бути рабами, чи відстоювати власну гідність. Автор запропонував читачу в хронологічній послідовності звернення до колег-науковців, власні роздуми та аналітику, частина з яких була розміщена на різноманітних сайтах (Україна модерна та ін.), а також опублікована в пресі (м. Глухів). Внутрішня криза та дестабілізуюча діяльність путінської Росії в Україні, загарбання Криму, поставили перед кожним українцем питання, що він може зробити для збереження соборності держави, зрештою – чи потрібна українцям Україна? Чи готові ми зі зброєю в руках боронити Україну від російських загарбників?

Ключові слова: Україна, Крим, агресія, анексія.

События конца прошлого и начала текущего года поставили наше общество перед выбором – быть рабами или отстаивать собственное достоинство. Автор предложил читателю в хронологической последовательности обращения к коллегам ученым, собственные размышления и аналитику, часть из которых была размещена на различных сайтах (Украина модерна и др.), а также опубликована в прессе (г. Глухов). Внутренний кризис и дестабилизирующая деятельность путинской России в Украине, оккупация Крыма, поставили перед каждым украинцем вопрос, что он может сделать для сохранения соборности государства, впрочем – нужна ли украинцам Украина? Готовы ли мы с оружием в руках защищать Украину от российских оккупантов?

Ключевые слова: Украина, Крым, агрессия, аннексия.

The events of the end of the last and current year have put the Ukrainian community before a choice – to be slaves or to defend their dignity. The author propose to readers in chronological order the appeal to colleagues-scientists his thoughts and analysis, a part of which have been posted in various websites (Modern Ukraine and others) and published in the press. Internal crisis and destabilizing activities of Putin's Russia in Ukraine, the annexation of the Crimea set before every Ukrainian question, what can he do to preserve the unity of the state, and, finally, if Ukrainians need Ukraine? If we are ready to protect Ukraine from the Russian occupants with weapons in our arms?

Key words: Ukraine, Crimea, aggression, annexation.

Уважаемые российские друзья!

Еще пару дней тому, стараясь быть корректным и не вдаваясь в детали я обратился к Вам за консультацией относительно целесообразности проведения в Ялте запланированного на 3-6 апреля 2014 г. симпозиума. Я не писал о том, что уже более месяца в Николаеве инкогнито находится спецподразделение Российской Федерации, что аналогичные люди находятся в других городах Востока и Юга Украины, не говоря уже о Крыме.

Понимаю ситуацию в Росси, ведь мы еще недавно вместе жили под тираном. Но, тираны приходят и уходят, а народы остаются. Сегодня мне звонили многие мои коллеги, русские-украинцы. Они готовы

защищать свою Родину – Украину. Ведь, после более 20 лет хождения по неведомым путям, мы здесь в Украине увидели, наконец, «свет в конце туннеля». Как не странно, после начавшейся несколько дней тайной, а теперь явной агрессии мы еще видим в простых россиянах друзей, которые не имеют возможности видеть «свет в конце туннеля». Понимаем насколько опасно Вам даже думать иначе как того предписывает Ваш император. Нам тоже было страшно, но страх на Майдане потеряли (передайте это ему, пожалуйста). На Майдане кроме украинцев погибли россияне, белорусы, армяне, евреи, грузины. Мы, не считая отщепенцев, как никогда едины – не зависимо от вероисповедания, национальности и пр.

Россия (извините, ее руководство), в очередной раз преподнесла украинцам урок – волк не может питаться травкой. Ах как красивы были трели, когда убеждали отдать атомное оружие – «ведь мы братья и всегда вас защитим».

С уважением и пожеланием не хоронить своих сыновей. Поверьте это не легко, Бандюкович помог.

01.03.2014 г.

*С уважением, д.и.н., профессор
Евгений Синкевич*

Маємо те, що маємо.

Тактика українського війська не піддаватися на провокації агресора виправдана на початковому етапі. Адже, новостворений уряд України отримав можливість налагодити координацію в загально-українському масштабі не в екстремальних умовах бойових дій. Стійкість і навіть героїзм наших військових не дозволили збутися путінському «бліц-кригу». Разом із тим, саме відсутність збройного опору дозволила окупантам послабити оборонну міць вітчизняного війська на півострові (заблоковані військові літаки на аеродромі Бельбек, понищено апаратуру станцій спостереження за повітряним простором та управлінських структур, заблоковані в бухтах військові кораблі тощо). Прикриваючись завезеними козачками Кубані та місцевими колаборантами росіяни намагаються до 31 березня довершити розпочату справу (тут символічні сентенції та погрози Путіна під час скликаної ним прес-конференції). Що в такому разі робити? Чи нічого взагалі не робити?

Перше – збирати факти та документувати прояви агресії; друге – намагатися активніше задіяти міжнародні громадські організації до моніторингу, а при його неможливості надавати їм документальні свідчення агресії, що отримані від військових, місцевих жителів, журналістів; третє – активно використовувати дипломатичні канали «по примусу Путіна до миру»; четверте – не зважаючи на зраду частини працівників СБУ, міліції та прокуратури Криму, намагатися відновити розвідувальну та оперативну діяльність спецслужб держави на півострові (інформований – значить

озброєний); п'яте – активніше опиратися на місцеве населення, що не підтримує агресію Росії та активізувати пропагандистську роботу серед жителів півострова і окупаційних військ; шосте – активізувати інформування народів планети щодо агресії Росії та можливих наслідків цих дій для міжнародного співтовариства (це перший масштабний конфлікт в Європі у ХХІ столітті, напад здійснила держава-гарант безпеки України у зв'язку із знищенням третього у світі ядерного потенціалу, нехтування Росією міжнародних договорів і міжнародного права тощо); сьоме – необхідно очікувати провокацій в Криму, а також (в першу чергу) на теренах областей Сходу та Півдня (де вже зосереджено більш ніж достатньо агентури ворога); восьме – активізувати боротьбу із агентурою ворога та колаборантами; дев'яте – звернути, на кінець, увагу на роз'яснювальну роботу з населенням і консолідацію його, підняття почуття патріотизму (в єдності наша сила); десяте – спонукати західних партнерів негайно вводити санкцій проти Росії та надати Україні вагому військово-технічну допомогу.

І головне, необхідно пам'ятати, що завдаючи тиску і спричиняючи збитки розташованим на півострові українським Збройним Силам російський президент прагне виграти час до «легітимізації» встановленого за допомогою «російських багнетів», так званого уряду Криму. Після чого вірогідність широкомасштабного збройного конфлікту із застосуванням всіх новітніх засобів ведення війни (принаймні на теренах південно-східних областей) значно зросте (тут вже не обійтися наспіх спорудженими блокпостами). Необхідно вже зараз без нагнітання та паніки інформувати цивільне населення про об'єкти захисту та їх розташування (провести ревізію в уцілілих бомбосховищах – перевірити та полагодити там системи, завезти медикаменти, питну воду та їжу, призначити персонал тощо). Є й інші загрози та необхідні для проведення привітливні заходи про які, очевидно, не варто мовити безпосередньо у цьому зверненні до загалу.

Сподіваюся, знайдуться люди близькі до владних структур на місцях та в

уряді України, які передадуть висловлену стурбованість.

05.03.2014 р.

*Служу Народу України, лейтенант, професор
Євген Сінкевич*

* * *

Некоторые эксперты считают, что Россия игнорируя новые украинские реалии и не желая обсуждать вопросы вокруг урегулирования (отказ вывести войска) в Крыма загоняет себя в угол.

Позволю себе несколько иное суждение. Пока стоит задача загнать в угол Украину а вместе с ней и весь цивилизованный мир. Я имею в виду, что задача поставленная Путиным, организовать так называемый референдум о статусе Крыма, что, как представляется ему, легитимизирует незаконно посаженное российским спецназом так называемое Правительство Крыма. Эта тенденция в российской внешней политике опасна для Украины и мирового сообщества, чревата военными провокациями (если россияне не организуют их ранее) и широкомасштабным военным конфликтом (жертвой возможного противостояния станут не только военнослужащие, но и широкие слои населения), военное противостояние выйдет за пределы Крыма.

С целью недопущения такого сценария, необходимо активизировать политическое давление на Путина (возможно, уже сейчас не откладывая санкции против России); более четко продемонстрировать поддержку Украины (не откладывая до избрания нового Президента вопрос об ассоциации); усилить давление на Путина с целью неотложного обсуждения всех вопросов на переговорах; незамедлительно оказать военно-техническую помощь Украине. И, главное, в России имеются не зомбированные здравомыслящие граждане – использовать различные средства коммуникации для их информирования с целью давления на власти изнутри и информирования общественности.

5 марта 2014 г.

*С уважением, профессор
Евгений Синкевич*

Прошу по возможности распространить своим коллегам по работе и друзьям

Що далі?

Події в Криму і не тільки мають дві площини: юридичну і практичну (фактичну).

Пункти перетину на суходолі та й повітряний простір контролюють російські або проросійські підрозділи (беркут, козачки Кубані, місцеві колаборанти). Радіолокаційні станції та українська військова авіація заблокована чи виведена з ладу. На півострові постійно нарощується російська військова присутність (зелені чоловічки). Постійно ведеться психологічний та фізичний тиск на українські військові підрозділи. Здійснюються напади на журналістів та блокується доступ іноземних спостерігачів. Через тиждень в автономії відбудеться псевдо-референдум, який формально розв'яже руки Путіну і, очевидно, на зелених чоловічках появляться шеврони російських підрозділів. Про все це відомо в Україні навіть школяреві. Постає питання, що далі? Що робити перед лицем неприхованої агресії сусіда-окупанта?

Перш за все, необхідно зрозуміти де ми знаходимося, а тобі визначити необхідний напрямок руху та першочергові кроки.

Уряд сформовано, влада на місцях починає брати ситуацію під контроль, проведено перші мобілізаційні заходи у війську. Вдалося налагодити діалог із ймовірними позичальниками коштів, що дозволить дещо стабілізувати економічну ситуацію в країні. Є підстави сподіватися на підписання ще до президентських виборів асоціації з ЄС в політичній її частині. В Європі та світі все більше починають розуміти небезпеку для сучасної цивілізації путінської Росії.

Влада, на кінець, перекирила на кордонах доступ підривних елементів легальними шляхами (потягами, автотранспортом). Прийшло й розуміння небезпеки з напрямку Придністров'я. На кінець, отямилось й приступило до виконання своїх функціональних обов'язків СБУ (наприклад, арешт Губарева). Певні більш рішучі дії по захисту адміністративних будівель здійснює міліція. Разом із тим, робота цих органів не тільки в Криму, але й на сході та півдні (як не дивно в Києві теж) мало ефективна. У пересічного українця виникає питання де вони були, коли «невідомі» мародерствували на віллах экс-

чиновників та в Межигір'ї, коли власники копалень організували саботаж і народне невдоволення, провадячи побори нібито для відновлення центру столиці? Іноземна агентура та колоборанти («тітушки» та «старушки» – назвемо їх так) в умовах триваючої окупації Українського Криму, розмахують на мітингах ворожими прапорами. Очевидно, що окрім відповідних спецслужб (продовжувати затримання організаторів та найбільш активних учасників) має реагувати на такі дії відповідними рішеннями законодавчого характеру Верховна Рада. В умовах нормального функціонування держави кожна людина має право на мирні форми висловлення своєї позиції – це аксіома. Але, державні структури повинні дати чіткий сигнал, що в умовах іноземної агресії, всі дії на підтримку агресора (намагання пікетування виїздів із військових частин тощо) будуть каратися відповідно до чинного законодавства (відповідні статті про державну зраду є).

Зрозуміло, що влада ще не в повній мірі здатна взяти ситуацію під контроль. Велике значення для подальшої долі нашої державності має самоорганізація простих українців. Так, з метою підтримки українських Збройних Сил Данило Яневський відкрив у Приватбанку рахунок, який наповнили коштами тисячі пересічних громадян нашої держави. Окупанти своїми брудними чоботами топчуть нашу землю. Війна на порозі. Зміцнимо наші Збройні Сили. Прошу внести посильну допомогу для нашого війська на рахунок Приватбанку на спеціальну картку д.і.н, відомого журналіста Данила Борисовича Яневського 5168 7423 1828 3680.

Крим перебуває в інформаційній блокаді (відключені всі опозиційні та українські канали), але працює ще Інтернет (електронна пошта). Необхідно кожному, хто має друзів чи родичів, активно інформувати їх про ситуацію в Україні та світі, морально підтримати їх. Особливу увагу звернути на підтримку українських військових. Влада має більш активно взаємодіяти з Меджлісом кримськотатарського народу. Необхідно негайно на загальнодержавному та місцевому рівні розробити та погодити

декілька сценаріїв дій, в залежності від ситуації, яка буде складатися. Жителі територій мають знати вже тепер яким чином влада буде оповіщати їх про ситуацію у випадку її загострення тощо. Відсутність паніки, мобілізація зусиль, згуртованість в цьому бачиться мені наша сила.

09.03.2014 р.

З повагою Є.Сінкевич

Хотят ли русские войны?

Як відомо план анексії Криму був розроблений ще років вісім тому. Росія тільки чекала слушного моменту для його реалізації. Ослаблена економічно, розшматована політично, дезорганізована правлінням кліки Януковича Україна стала розмінною картою ключових міжнародних гравців. Кожен із них по-своєму намагається зберегти «лице». Путінська Росія демонструє відданість правам людини (буцімто нестерпно жити росіянам в Україні – «хохли» не дають розмовляти російською мовою), та невтручання у внутрішні справи (нібито зелені чоловічки, що напхалися в Крим зі Сходу не мають ніякого відношення до російських Збройних Сил). США – які все про всіх знають, володіли інформацією про наміри росіян ще за тиждень-два до вторгнення, але чомусь скромно промовчали (не поділилися нею з українцями). Не кажучи вже про те, що цей ще один «гарант» нашої безпеки та територіальної цілісності не надто вже поспішає вводити хоч якісь санкції проти агресора. Не чути щось і твердого голосу Великобританії, а країни ЄС налякані весняним загостренням у Путіна дбають перш за все про власну безпеку (за принципом «сиди тихо й не буди лихо»). Аналогії з тридцятими роками минулого століття самі по собі напрошуються.

Я не раз задавав собі запитання: «Чому Путін із таким маніакальним усердям нав'язував (згадаймо листопадові одкровлення Глаз'єва) нам в президенти рецидивіста Януковича? Невже неможна було відшукати на Донбасі людину з незаплямованою біографією?» Звичайно, можна, але для чого? Людина травмована тюремним вишколом легше керована і залежна від пахана. Зрештою, вернемося до Криму. Тут, очевидно, маємо дежавю. Зелені чоловічки

поставили на чолі автономії кримінальних особистостей, які із «штанців вистрибують» лиш би прислужитися «хазяїну». А тут ще й Бандюкович, як чортик із конопель раз на тиждень волає з Ростова-на-Дону: «Верніть мене у мою вотчину! Я ж законний!». Пан, пардон, господін Путін грає міченими картами. Це, звичайно обурює США та старушку Європу. Але, не так щоби сильно. Приз на кону і Путіну аж свербить, так хочеться його по швидше вхопити, притулитися до нього, облизати... Тому й «референдум» призначав на 25 травня, згодом на 30 березня, але урвався терпець – на 16 березня. Чого тягнути – показник підтримки кримчан вже визначений. Як кажуть: «Голосуй не голосуй (далі по тексту)...» Вже в залежності від того як буде реагувати «цивілізований світ» Путін і обнародує результати: ковто Крим, чи створить квазі державу. Судячи з того як настирливо російські вояки намагаються вичавити українське військо та флот із місць їх дислокації, прихопивши при цьому озброєння та спорядження; як тиснуть щоб приймали присягу на вірність Криму та відмовляються визнати факт присутності «обмеженого» контингенту російських загарбників (блокування роботи журналістів, не допуск спостерігачів тощо) – запущений в дію варіант проголошення квазі держави. Так би мовити – ми тут ні при чому, просто поруч проходили.

Попутно, російська агентура в опорі на колаборантів створює українській владі проблеми на Сході та Півдні (запасний варіант на випадок широкомасштабного тиску на Україну). Очевидно, це і тиск на західний світ. За принципом: «Хочете проблеми, ми їх вам влаштуємо». Адже відтинання як мінімум південно-східних теренів України дасть російському імперіалізму неабиякі козири у відносинах з опонентами.

Чи варті чогось договори з Росією? Як показує ситуація, що з Росією, що із західними партнерами, «договори вартують рівно стільки, скільки вартують чорнила якими вони підписані». Будапештські домовленості тому підтвердження. Хотят ли русские войны? Українські лідери не вперше

наступали на ці граблі: не можна вовка ставити стерегти кошару, всіх овець витаскає.

11.03.2014 р.

Професор Євген Сінкевич

Чем так страшна Европа и как нам собрать кубик Рубика?

Вместо преамбулы

Последствием советской системы правления стало доминирование среди значительной части населения с хорошо развитой системой инстинктов («гомо советикус»). Люди предприимчивые и мыслящие напрочь уничтожались (голодоморы, ГУЛАГ и прочее). Большинство населения СССР жило в страхе перед властью, мнимыми (в том числе реальными) внешними угрозами. Все поголовно, в школах и вузах изучали иностранные языки. Но, парадокс, – в результате изучения знали их единицы. Не секрет чем больше человек знает языков, тем больше разносторонней информации ему доступно. Русскоязычным гражданам, проживающим на территории союзных республик Кремль давал понять, что знание языка местного населения вовсе не обязательно (освобождение от изучения, 15% доплаты учителям за руссификацию и прочее). Соответственно после распада советской империи русскоязычное население независимых государств попало в некомфортные условия, что не могло не вызывать страх, раздражение и неприятие новой «Родины?». В кризисных ситуациях (экономическая или политическая нестабильность) данный «контингент» питательная среда для сепаратизма или ориентации на Россию.

* * *

«Референдум» в Крыму состоялся. Что дальше? Сдать часть страны на милость оккупанта? Как ситуация будет (может) развиваться дальше?

Чтобы ответить на эти вопросы прежде всего необходимо вернуться к событиям предыдущих лет и даже десятилетий.

Противостояние России и Австро-Венгрии (а также их союзников) относительно контроля на Балканах привило в 1914 г. к началу Первой мировой войны (ставленник России серб Гаврила Принципом, убил

наследника Австро-Венгерского престола). В 1917 году истощенная Первой мировой войной и внутренними противоречиями Российская империя «посыпалась». В этих условиях разные силы пытались удержать ситуацию (представители белого движения, большевики и другие левые силы). Пусть и с определенными потерями (Польша, Финляндия и на первых порах народы Балтии) российским большевикам удалось «собрать» (зафиксировать) земли империи под новой вывеской – Советский Союз. Советские вожди обладающие более чем царскими полномочиями одной из целей своей политики поставили задачу как минимум вернуть (и даже увеличить) бывшие территории в лоно уже СССР. Логическим следствием этой политики на международной арене стало соглашение 23 августа 1939 г. с фашистской Германией, которое торпедировало созданную странами членами Лиги наций Версальско-Вашингтонскую систему построения отношений (послужило началом Второй мировой войны). Следствием этого стал ввод Советским Союзом войск в восточные районы второй Речи Посполитой (Польшы), в страны Балтии (и проведение там под военным давлением спешно организованных референдумов), ультиматум Румынии относительно Бессарабии и Северной Буковины, ультиматум и даже война с Финляндией (неизвестная война).

Создание в 1945 г. ООН положило начало формирования новой системы международных отношений с целью недопущения новой мировой войны, предотвращения региональных и локальных конфликтов. Даже в условиях «холодной войны» мировое сообщество выстраивало достаточно слаженную систему договорных отношений направленных на недопущение войн и признание границ государств (Хельсинские соглашения и др.). Противостояние СССР и США в глобальном масштабе (гонка ядерных вооружений, состязание экономических моделей, «решение» национального вопроса и прочее) закончилось развалом Советского Союза. Развал страны с огромными запасами ядерных вооружений поставил мир перед решением сложных вопросов (вспомним, что США и Великобритания были не в

восторге от стремительного развала СССР). Поставленные перед фактом состоявшегося краха «империи зла» западные политики приложили максимум усилий чтобы молодые самостоятельные государства «избавились» от доставшегося им в наследство ядерного потенциала взамен на гарантии ведущих стран ядерного клуба (России, США, Великобритании). В частности, Украина такие гарантии получила в соответствии с Будапештскими соглашениями (третья на тот момент за ядерным потенциалом страна).

Как в свое время приход в Германии к власти Гитлера (легальным путем) и его риторика получили поддержку среди реваншистских кругов немецкого общества, приход на смену дряхлому Ельцину энергичного политика поставившего своей целью возродить былую мощь России вызвало надежду россиян (как внутри страны, так и на постсоветском пространстве). Бывший работник спецслужб большее внимание уделил информационному сопровождению своей внутренней и внешней политики. Поэтому были изгнаны из России олигархи, информационные магнаты Гусинский и Березовский, брошен в тюрьму спонсор политической оппозиции Ходарковский, расставлены на ключевые посты бывшие работники спецслужб. Не вдаваясь в анализ внутренних процессов времен двух российских «рулевых» акцентируем внимание на российской военной доктрине (право военного вмешательства если Кремль усмотрит «притеснение» прав русскоговорящих, право первыми применить ядерное оружие и прочее).

Вспомним события 2004 г. Во время избирательной компании Украину наводнили политтехнологи из соседней страны, которые активно продвигали на пост Президента Виктора Януковича. Именно тогда пропагандировался тезис о том к какому «сорт» принадлежат украинцы в зависимости от места проживания. Наскоком расколоть страну за этим признаком не удалось. Возникает вопрос относительно ставленника Кремля на пост Президента нашей страны. Неужели во всем Донбассе не представлялось возможным найти человека с «не подмоченной» репутацией? Можно. Но,

Путину (очевидно и самому богатому олигарху Украины Ахметову) нужен был человек всецело контролируемый – лучшей персоны, как рецидивист с травмированными местами «не столь отдаленными» психикой не найти. Не вдаваясь в подробности избирательного процесса в 2010 г. отметим, что предпринятая кремлевским руководством попытка номер два удалась (за чисто-сердечным признанием в ноябре 2013 г. господина Глазьева) – Президентом Украины стал Янукович.

Деятельность партии регионов и коммунистов (последние все годы независимости последовательно стояли на позициях «пятой колонны») была направлена на развал независимости – тотальная коррупция, действия направленные на уничтожение среднего класса (наиболее последовательно и активно проявившего себя во время Помаранчевой революции), сворачивание свободы слова, полный развал экономической жизни государства (удвоение внешнего долга, бюджетный дефицит, нищета населения при процветании олигархов и власти, и др.), под видом реформирования – рост карательных органов (СБУ и спецподразделений милиции) и уничтожение армии (финансирование по остаточному принципу и др.), развал судебной системы (телефонное право), создание при партии регионов «прикормленных» подотчетных формирований титушек (спортсмены-неудачники, криминальные элементы), назначение на ключевые посты в правительстве граждан России (СБУ, Вооруженные Силы, Министерство иностранных дел) и многое другое. Даже пламенные сторонники такой политики чувствовали дискомфорт, что порождало неуверенность у Януковича и его хозяев относительно того удастся ли без существенных подтасовок победить на очередных выборах (это продемонстрировали парламентские выборы). Харьковские соглашения (подписанные в нарушение Конституции Украины, что есть преступлением) не дали бывшей власти решения проблемы справедливой цены на газ. Заигрывание с Европой, по мнению Януковича, давало шанс на равных вести переговоры с российским «патроном». Эта

тактика в конечном итоге так сработала, но вмешался непредвиденный фактор – народ (в лице студентов). Силовой разгон дал обратный эффект – вместо того чтобы испугаться, вместо одного битого на Майдан вышло десять еще не битых (не пропавших без вести и не убитых).

Расстрел безоружных людей снайперами и неизвестными автоматчиками поколебал уверенность Януковича переломить ход событий – логическим результатом этого стало его бегство с частью награбленного в Россию. В этой ситуации Путину пришлось выйти из-за ширмы – ввести в Крым войска «стыдливо» отрекшаяся от них (дескать накупили в местном сельмаге обмундирования, оружия и военной техники). Владение Крымом дает режиму Путина контроль над всей инфраструктурой на побережье Азовского моря (в том числе решает проблему Керченской протоки), создает плацдарм для вторжения (с моря) в южные области Украины. Попутно вступила в действие массово привезенная еще в январе в южные города Украины агентура. Вместе с титушками и прикормленными бабушками-коммунистками они начали экзальтировать население и работать на российские телеканалы – дескать смотрите как нас тут угнетают.

Не у всех политиков (не говоря о простых гражданах) пришло еще осознание, что Путин фактически развязал Третью мировую войну. Полетела в тар тара рам вся наработанная мировым сообществом система сдерживания и противовесов, незыблемости границ послевоенной Европы, гарантий странам с безъядерным статусом (или добровольно отказавшихся от ядерного оружия), гарантий национальному меньшинству (кто спросил у татар нуждаются ли они в «защите» Кремля?) и прочее. Россия нарушила украинское и мировое законодательство (проведя «референдум» под дулами автоматов – аналогично действовал после аншлюза Австрии Гитлер).

Чем так пугает Путина перспектива Украины стать ассоциированным членом ЕС? В свое время перспективы вступления в НАТО и ЕС Грузии привели к вторжению российских войск на ее территорию и создание подконтрольных России квази-

государств. Судя по провокациям и «пугалкам» типа «бендеровцы идут» Путин пытается навязать на Юго-Востоке Украины (как минимум) квази-государство – Новороссия. Путин понимает всю опасность интеграции Украины в Европу. Слишком многие родственные, производственные узы, значительная украинская диаспора связывают нас. Демократические преобразования, реальная борьба с коррупцией, экономическое процветание – опасны для тоталитарного режима российского «царька». Играя на национальных «струнах» россиян (дескать хохлы русских обижают), культивируя имперские амбиции (благо современные средства информации и фальсификации этому способствуют) Путин в достаточно короткое время сумел оболванить (или вызвать страх, который как ответную реакцию порождает агрессию) значительное количество далеких от политики россиян. Вместе с тем, задавленная им и изгнанная на периферию политической жизни оппозиция впервые смогла собрать в Москве митинг (шествие) в десятки тысяч людей – не согласных с политикой нагнетания военной истерии.

Как в этих условиях собрать воедино «кубик Рубика» украинской политики? С одной стороны не ввязаться в братоубийственную войну навязываемую Кремлем, с другой сохранить государственность и соборность. Нужно понимать, что Украина в определенной степени есть субъектом геополитического противостояния ведущих стран мира. Вместе с тем, в ситуации в которой в силу объективных и субъективных причин оказалась страна необходимо в первую очередь рассчитывать на собственные силы (агрессия и оккупация сплотили народ), новому правительству важно быстрее взять под контроль внутривнутриполитическую ситуацию, нивелировать деятельность агентуры врага (как не прискорбно, но русские оккупанты на данный момент враги нашей страны), нужно более решительно ставить вопрос перед США и Великобританией (гарантами целостности Украины) о реальных действиях по «принуждению Путина к миру».

17.03.2014 г.

Профессор Е. Синкевич

З чого розпочати і, що робити?

Шановні співвітчизники!

Окупація Криму стала доконаним фактом. Завтра верхня палата держдуми і підпис Путіна поставлять масну кляксу з огляду на «юридичне» оформлення російською стороною цього процесу. Очевидно, сьогодні-завтра перестане розвиватися стяг нашої держави на останніх ще не захоплених (на даний момент) військових об'єктах.

Що маємо (в сухому залишку) та, що будемо мати найближчим часом?

Посилиться потік біженців із Криму. Значно зросте загроза вторгнення на «материкову» частину України. Особливо загрозовою стала така ймовірність після ліниво-неспішного розгортання щодо агресорів санкцій з боку ЄС та обмеження виключно дипломатичними методами своєї присутності у розв'язанні конфлікту одного із ключових гарантів нашої безпеки та цілісності за Будапештським меморандумом (США). Можна мовити про те, що США і Європа (як свого часу в 1930-х роках) умили руки.

На що може розраховувати Україна? На застарілу техніку часів СРСР; на недостатньо треноване кадрове військо (наприклад пілоти більше літали у сні, чим наяву); на ентузіазм добровольців, що штурмують воєнкомати; на підтримку частини населення. Необхідно пам'ятати, що певна (далеко не вся) частина «російськомовних» після розвалу СРСР, потрапила в дискомфортну ситуацію (в першу чергу ті, що зовсім не володіють українською мовою – переважно люди перед пенсійного та пенсійного віку в Південно-Східному регіоні). В промислових центрах молодь покинута на призволяще згуртувалася під партійними стягами (переважно регіоналів) в тітушкінські загони. Багаторічна робота по роз'єднанню (поділ на сорти у виборчу компанію 2004 р.) українців дала свої рясні плоди. Окрім нахабно діючих диверсійних груп ворога (на кінець почали їх відловлювати) маємо ще й діяльність колаборантів, що в умовах війни не припустимо. Втрачено флот (зрада чи дурість, некомпетентність?) – маємо один лиш флагманський корабель «Сагайдачний». Є ще можливість швидко ввести в дію ракетний крейсер «Україна», що понад 20 років іржавіє в доках Миколаєва.

Чого очікувати?

Ворог швидше всього вдасться до наступу ще до 25 травня. Надто вже не хочеться Путіну допустити повну легітимізацію президентської гілки влади в Україні шляхом народного волевиявлення. Основна мета загарбників вже всім добре зрозуміла (адже в даній ситуації Крим окрім економічних проблем нічого доброго не несе). Вести широкомасштабну війну по всій території України надто дорого. А, от відрізати решту України від морів, забезпечити Криму подачу всього необхідного (вода, електроенергія, шляхи сполучення тощо), об'єднатися з Придністров'ям – такий план кремлівських стратегів достатньо ймовірний (тим більше США своїми заявами про невтручання у військову фазу, фактично заохочують до таких дій).

На що сподіватися? Чи на кого сподіватися?

Ілюзії та пропаганда зробили свою справу. Частина населення розраховує на «хеппі енд», частина сподівається, що якимось минеться і війни не буде. Дійсно, надія є, але такий розвиток подій в наших з Вами руках. Очевидно, кожен тепер розуміє, що необхідно розраховувати перш за все на власні сили нашого народу, на нашу згуртованість. Українці, росіяни, євреї, білоруси, грузини, вірмени та громадяни інших національностей з усіх регіонів країни вибороли нашу свободу на Майдані. Тільки єдиний, згуртований український народ може стати тим аргументом, що зупинить меч в кривавих руках Путіна. Хочу поділитися власним досвідом. Регулярно надсилаю кошти на підтримку нашого війська (як свого часу й на підтримку Майдану). Люди зібрали чималу суму, але вона все ж таки надто мала (50 копійок на одного українця). Чи так ми маємо боронити свою державу? Хтось думає, що у випадку чого можна буде відсидітися за парканом. Не вийде браття! В Чечні росіяни кликали Путіна на виручку. Ракети та бомби (в тому числі заборонені міжнародними конвенціями – кулькові, вакуумні, фосфорні) зрівняли Грозний із горизонтом (з росіянами та чеченцями). Такої долі ми собі бажаємо?

Якщо лінки піти в найближче відділення банку і переказати сотню-другу ..., скиньте

хоч 5 гривень (щоденно – не викурить цигарку, не випийте зайву пляшку пива) на номер 565. Ці кошти допоможуть людям, які жертвують значно більшим – власним здоров'ям та життям, захищаючи нашу Вітчизну. Не будьте пасивними, зателефонуйте друзям та родичам – організуйте їх на добрі справи. Адже жити під окупацією, під фашистською путінською диктатурою – огидно і не достойно вільної людини.

20.03.2014 р.
Євген Сінкевич

* * *

Уважаемые коллеги из России, Белоруссии, Польши и Украины! Вчера мне звонила Наталья, менеджер отеля Пальмира Палас по вопросам поселения. Интересовалась состоится ли в начале апреля симпозиум? Они предложили скидку 35% по оплате. Я извинился перед менеджментом отеля и объяснил, что проведение в сложившихся условиях нашего мероприятия засвидетельствует моральную и материальную поддержку оккупантам. Проведем еще конференции после освобождения от захватчиков Крыма. Прошу с пониманием отнестись к решению оргкомитета симпозиума.

21.03.2014 г.
Профессор Е.Синкевич

Не своєчасні роздуми

Свого часу, коли СРСР на зламі 1939-1940 рр. провадив війну проти Фінляндії він поплатився за агресію видаленням із Ліги націй. Тактичне завдання ціною значних людських втрат Червона армія виконала – терени з містом Выборгом та в районі сучасного Петрозаводська вдалося відторгнути на свою користь. Однак, в радянських підручниках з історії ці події не знайшли належного відображення – не було чим особливо похвалитися. Лінія виховання російського генштабу Маннергейма, тактичні новинки та самовідданість фінів зробили свою справу – ворог змушений був послабити апетит. Тому, серед істориків це протистояння отримало назву «невідомої війни».

Очевидно, з плином часу, події 2014 року в Криму в істориків отримають назву – «дивна війна». Понад двадцять років

український народ утримував свій флот та інші підрозділи. В минулому році, на кінець, в бойову шеренгу після тривалого капітального ремонту, стала єдина наша субмарина «Запоріжжя». Дислоковані поруч із підрозділами Чорноморського флоту Росії українські військові не раз брали участь у спільних навчаннях та парадах. Ідилія закінчилася, коли «невідомі» зелені чоловічки заповнили весь Крим. Щойно сформований в Києві уряд зайняв очікувальну позицію (очевидно така тактика була узгоджена із західними політиками?) Призначений виконувачем обов'язки міністра оборони зайняв достатньо не певну позицію в умовах російської агресії, яка полягала в тому, що апелював до необхідності рішень Верховної Ради та Верховного головнокомандувача. Тому конкретних дій, які зазвичай здійснюють війська і флот у випадку агресії не здійснювалося. Підрозділи та кораблі перейшли до стану підвищеної готовності – цим заходи вичерпалися (військо перейшло до вичікувальної тактики). Хотів би звернути увагу, що навіть командувач військовим округом (не говорячи вже про міністра оборони) має право оголосити навчальну тривогу (чи бойову), що дає підстави командирам (в залежності від вище зазначеної команди) вивести підрозділи в райони розгортання (відкрити спеціальний пакет) і діяти за обставинами. В такому разі, флот з повним боекомплектком та провізією вийшов би у відкрите море, а сухопутні частини в райони розгортання. Безпосередньо в частинах залишилися би бойові розрахунки (черговий та його заступник, начальник караулу та караульні, які діяли би відповідно до статуту). Піднялися би по тривозі літаки, які можна було би перенаправити на вільні аеродроми Херсона та Миколаєва. Призначений за рекомендацією міністра оборони головнокомандувач українського флоту Березовський, виявився банальним зрадником. Безініціативний головнокомандувач не взяв на себе відповідальності – очікуючи «з моря погоди» (себто поетапного захоплення ворогом кораблів, бойових літаків, складів та техніки). Команда на застосування зброї поступила тоді, коли її застосування прирікало українські підрозділи

на безглузді жертви (коли жодну з поставлених політичних, тактичних чи ще якихось задач виконати стало неможливим). Не зрозуміло, чому не ставилося завдання затопити флот, знищити склади тощо? Виходить, що всі ці двадцять із лишком років наш народ працював на зміцнення збройної могутності сусідньої держави-агресора. Як тепер вивести з ворожого оточення деморалізованих таким керівництвом беззбройних захисників Вітчизни? «Дивна війна», – як лейтенант та історик не можу привести аналогій.

22 березня 2014 р.

Є.Сінкевич

Замість передмови

Шановні колеги!

Вже майже місяць я розсилаю тексти своїх роздумів щодо актуальної ситуації в Україні, зокрема стосовно Криму. Я свідомий того, що для багатьох інтервенція збоку Росії стала несподіванкою і ця обставина вносить сум'яття в роздуми щодо цього питання. Впродовж 6 років читаю лекційні курси «Міжнародна та Європейська безпека, а також «Міжнародні відносини країн Центрально-Східної та південно-Східної Європи»

Для мене агресія Росії не стала чимось несподіваним, про її вірогідність твердив студентам не однократно, що в частини з них викликало саркастичні посмішки – мовляв перегрівся очевидно професор на сонечку – це ж неможливо щоб «брат пішов на брата», адже ми належимо до спільного східнослов'янського коріння.

Як діяти нам у цій не простій ситуації?

Дозволю собі зробити визначення сучасного стану речей

(на сьогодні, 23 березня 2014 р.) і запропонувати

Вашій увазі ймовірні кроки державних органів та громадян.

Як нам облаштувати країну – Україну?

Перш ніж братися до справи, необхідно зрозуміти, що відбувається в Україні, а також навколо неї. Смію стверджувати, що агресія Російської Федерації проти України знаменує собою початок Третьої світової війни з усіма її можливими неприємними наслідками. Щоб не бути голослівним і нікого не залякувати, щоб не накликати загроз («не буди лихо, пока оно тихо») спробую провести певні історичні аналогії.

Завершення Першої світової війни знаменувалося розпадом чотирьох імперій: Російської, Австро-Угорської, Пруської, Отаманської. Війна з її небувало великими людськими жертвами показала нагальну

необхідність у створенні якісно нової моделі взаємин у Європі (лозунг Об'єднаних Штатів Європи, який у 1916 р. В. Ленін висміяв у своїй одноіменній статті). На руїнах імперій поневолені народи отримали можливість відродити або заснувати свою державність. Не всім у повній мірі вдалося скористатися з такої нагоди. Зокрема втратили свій шанс українці. Паралельно з громадянськими конфліктами (війнами), формуванням нових кордонів у Європі, створенням Ліги націй, склався новий порядок міжнародних відносин – Версальсько-Вашингтонська система. Боротьба українців за свою незалежність дала такі можливості створити свою квазі-державу – УСРР. Керована більшовиками делегованими з Москви республіка мала достатньо тісні інтегративні зв'язки з Кримом. Це було викликано не тільки географічним та економічним чинником, але й наявністю на півострові достатньо великого прошарку українців (затіяний більшовиками на весні 1921 р. перепис населення показав, що їх там більшість – тому без врахування цієї обставини, рішенням ЦК ВКПб Крим було проголошено складовою частиною Російської Федерації). В Кремлі існувало бажання сполучити півострів з федерацією шляхом входження до її складу й теренів Донбасу та північної Таврії. Цю місію, на думку ленінців, мав виконати Володимир Винниченко. Однак, не так сталося, як хотілося (Винниченко швидко повернувся до Відня). На руїнах Російської імперії (хай із певними виключеннями) виник Радянський Союз, засновниками якого на перших порах були чотири союзних республіки (дві з яких федеративні). Складні внутрішньополітичні процеси в СРСР та УСРР (голодомори, колективізація, чистки) не стали на заваді включенню в 1934 р. Радянського Союзу до Ліги націй (пропагандистська компанія організована Й. Сталіним так замила очі західним емісарам, що ті «не помітили» чи не захотіли помічати ні наслідків голодомору, ні масових репресій). Очевидно, включення СРСР до «клубу цивілізованих країн» було свого роду відповіддю на приход до влади в Німеччині, у 1933 році, Націонал-соціалістичної партії на чолі з А. Гітлером. Однак, нерішучість лідерів Західно-

європейських країн, закулісні ігри та інтриги дали можливість для подальшого порозуміння між собою двох тиранів століття. Їх альянс закріплений договором від 23 серпня 1939 року обумовив поділ країн Європи на зони інтересів двох диктаторів. Розв'язання Другої світової війни 1 вересня 1939 р. стало наслідком цих домовленостей. Ліга націй і Версальсько-Вашингтонська система міжнародних відносин де-факто перестали бути інструментом мирного врегулювання спірних питань. Запізніле рішення про виключення СРСР (1940 р.) з Ліги націй вже не могло зупинити розкручений маховик агресії. Про психічні та фізіологічні відхилення А. Гітлера і Й. Сталіна загальновідомо. Зрозуміло, що двом «буйним» пацієнтам психіатрів неможливо було ужитися спокійно у «європейському домі». Народи світу дорого заплатили за апетити безумних вождів.

Заснування ООН і формування нової повоєнної системи (Гельсінський договір щодо непорушності кордонів країн Європи та ін.) міжнародних договірно-правових відносин (навіть в умовах біполярної системи) дозволило уникнути поглиблення глобальних конфліктів, у тому числі з використанням ядерної зброї (Карибська криза). Знекровлений виселенням татар (1944 р.) та спустошений війною Крим потребував людських і матеріальних ресурсів. Включення відповідно до всіх необхідних юридичних процедур півострова як автономної області до складу УРСР дало позитивні наслідки – свідченням цього став розвиток туристичної та аграрної галузі. Україна в свою чергу передала Російській федерації деякі території Харківської області (Валуйки) та Луганщини. Розвал Радянського Союзу обумовив нову реальність у Європі та світі – колишні республіки СРСР де-юре стали незалежними державами, розвалився Варшавський договір, припинилося протистояння двох суспільно-політичних систем. Понад 90% українців підтримали на референдумі незалежний статус держави і обрали нового (старого) лідера – Президента Л. Кравчука. Стара номенклатурна колода, яка обслуговувала Кремль разом із опозицією (де теж достатньо було агентів Кремля, тільки прихованих) не

провівши люстрації взялася до розбудови держави. Українців тішило те, що на відмінну від республік Союзу при його розвалі вдалося уникнути кровопролиття та територіальних чи інших критичних конфліктів. Всі без виключення жителі, що на момент проголошення незалежності проживали на теренах України отримали можливість стати громадянами молодій держави (навіть ті, що вороже поставилися до цього – вважаємо обмін радянських паспортів на українські без врахування бажання мешканців помилкою. Вороже налаштовані щодо української державності люди отримавши нав'язаний їм замість радянського український паспорт, отримали інструмент для реалізації своїх переконань – можливість підтримувати на виборах політиків антидержавників). Лідери компартії України ніколи не приховували своїх намірів привести Україну під владу Кремля. Розібравшись із внутрішніми проблемами (Чечня, перекроювання адміністративного устрою, встановлення контролю над свободою слова, знекровлення опозиції тощо) кремлівські лідери разом з українським олігархом Р. Ахметовим виплекали партію регіонів з її лідером В. Януковичем. Певний час я не міг збагнути головоломку – чому з такою наполегливістю і навіть впертістю (особливо під час виборчих компаній) нав'язувалася особистість Віктора Януковича, людини з явно «підмоченою» репутацією. Невже на Донеччині не можна було віднайти лідера з широким кругозором, скромного у повсякденному житті, з привабливою біографією? А такий був не потрібний – освічена людина, з незаплямованим минулим була б не керована олігархічним українським та кремлівським кланом. Російські спецслужби, соціологи, психологи, політтехнологи, медійники вкупі з українськими ретельно ліпили для нас образ В.Ф. – господарника; свого пацана з народу, який «порожняк не гонить»; зрештою, «професора». Рецидивіст-гопстопник, що у злочинному світі знаходився на нижчих щаблях ієрархії (той, що спав на шконці поблизу параші) добре засвоїв уроки молодості – служи вірою і правдою пахану, товчи тих хто знаходиться нижче тебе в ієрархії, розставляй виключно своїх людей

на «хлібні місця», налагодь безперервну систему поборів та відкатів. Так і зажили ми «щасливо» під контролем донецьких опричників. Не дарма народ відреагував на цю обставину анекдотом: «В Донецьку, а особливо в Єнакієво люди на вулицю бояться потикатися. А чому? Тому, що всіх відловлюють і відправляють у регіони чимось керувати». Прокурори, начальники СБУ, начальники ДАІ та міліції, податківці, митники, керівники обласних державних адміністрацій по всій державі призначалися майже виключно з Донбасу. Не меншим був цей клан і в столиці – на ключових державних постах. Але, була й новація, аналоги якої не так легко відшукати в історії (на пам'ять приходить хіба міністр оборони ПНР громадянин СРСР – К.К. Рокосовський). Збройні сили держави, СБУ – очолювали громадяни сусідньої держави. «Смотрящі» з Москви були приставлені й у Міністерство закордонних справ та інші ключові структури держави. Впродовж всього правління В. Януковича здійснювалися спроби заставити українців жити за стандартами тоталітарної Росії (наступ на свободу слова, повернення до темників, заборони судів на мирні акції протестів, підкупи та залякування опозиції, телефонне право тощо). Із спортсменів-невдах та гопників сформували підконтрольні обласним організаціям партії регіонів загони тітушок. Васали комуністи пригорнули до себе активних і прикормлених любимим продуктом – гречкою «бабушок» та «дедушок». Газовий вентиль у руках російського керівництва слугував безвідмовним механізмом впливу на українських очільників (Харківські угоди, призначення одіозного і злодійкуватого міністра Д. Табачника тощо). Український артистичний бомонд (за не значним виключенням) швидко зорієнтувався (особливо після оголошення нев'їздною до Росії В. Сердючки) якою мовою і в якій тональності необхідно співати (чи не співати). Альфа-самець із сусідньої держави на стільки оволодів ситуацією в Україні (контррозвідка, СБУ, міліція – під контролем, військо і флот – в напівпритомному стані), що міг вже не церемонитися з поставленим «смотрящим» за Україною Віктором Федоровичем

і в наглу, нехтуючи дипломатичним протоколом та етикетом запізнюватися (на пару годин) на зустріч. Адже по дорозі трапилися російські байкери (така приємна несподіванка), що відмовити собі покататися на моцику не вистарчило сили волі. Заслані з Росії масовики-затійники гнали населенню України на численних телешоу всяку «пургу», аби не замітили, що з під носа у нас викрадають державу. Щоб не повадно було мітингувати на Майдані – там впродовж кількох років, влаштовували майданс. Набивши власні кишені, синів та близького оточення, Віктор Федорович все ж таки спробував показати кремлівським ляльководам (злобним карликам) свій норів. Не поважаєте? А, я асоціацію з ЄС підпишу! Запалу, правда, вистарчило замало (компромату аж забагато). Тому, «підібгавши хвоста» щось таке там не зовсім зрозуміле булькотів у Вільнюсі, зіскочив із підніжки потяга, що мчався до Європи. Події листопада 2013 – березня 2014 рр. ще свіжі у кожного в пам'яті.

На чому базувалася моя впевненість, що Росія є загрозою і навіть ворогом незалежної України? Ми дійсно в 1991 р. отримали незалежність (де-юре), але не отримали свободи. Україна (як і більшість колишніх союзних республік) фактично залишилися свого роду протекторатом (домініоном) Російської Федерації. В чому це проявлялося? Наш правлячий клас, як зрештою і опозиція, надто сильно виявився прив'язаний до Москви мовою, освітніми традиціями, економічними та кооперативними зв'язками, військовими технологіями, шляхами сполучення, моделями мислення, шаблонами розв'язання проблем тощо. Інакше кажучи, звикли бути на побігеньках у Москви, тому задавити у собі «раба» якось не виходило, а на багатьох до того ще й був там «де потрібно» компромат (адже люстрація за обоюсторонньою згодою влади та опозиції провести не відважилися). Мало хто з представників правлячого класу володів окрім російської ще якоюсь іноземною мовою, тому було краще мати справу з росіянами. Окрім того ментальність сусідів ближча та зрозуміліша (випили по чарчині й братання в розпарі). Зрозумілими, відпрацьованими ще з часів СРСР були

схеми взаємних відкатів, за принципом «ти мене поважаєш і я тебе поважаю» і кінці в воду (тут на згадку приходять довго тліючий і заплутаний «скандальчик» навколо ЄСУ). Мережа залізничного сполучення, сформована ще за часів Російської імперії та СРСР теж сприяла збереженню інтегративних взаємин. Особливий статус посіли кооперативні відносини високотехнологічних підприємств у галузі ракетобудування, озброєнь, енергетики тощо. Самі по собі, багато з перерахованих вище чинників не є загрозливими чи навіть негативними при умові рівноправних двосторонніх відносин. Однак, їх позитивний потенціал може розвиватися на основі взаємоповаги та рівноправності у взаєминах. Як показав час, рівноправності якраз і бракувало. Російський бізнес маючи кращі стартові показники (врахуймо, що всі активи СРСР успадкувала Російська Федерація) активно скуповував українські заводи і фабрики, але не для того щоб виконати інвестиційні умови (якщо такі були). В такий не хитрий спосіб прибирали конкурентів (стоїть роками не працюючий Херсонський нафтопереробний завод і т.д.) В Криму ключовим дестабілізуючим чинником залишався ЧФ Росії. «Побратськи» був розділений військово-морський флот – Україні дісталось декілька іржавих «калош» і списана дизельна субмарина («Запоріжжя»). Натомість, окрім ключових бухт, боездатних кораблів, полігонів, маяків та багато чого іншого Росія погодилася визнавати за собою сплату символічної орендної плати. У всіх багаторічних двосторонніх відносинах Кремль давав зрозуміти українським політикам – хто господар становища. Неefективна і енерговитратна, зав'язана перш за все на російський ринок економіка нашої держави обумовлювала й політичне лузерство. Намагання вести власну політичну лінію (ГУАМ, курс на членство в НАТО та ЄС) вправно присікалися російською стороною.

Прихід до влади в Росії разом із В. Путіним цілої когорти працівників «невидимого фронту» обумовив нову стратегію Кремля. Курс було взято на домінування в СНД, на входження до когорти світових лідерів (G8), лідерство у світі (Сирія, Венесуела тощо).

Подорожчання енергоносіїв у рази, дозволило Росії підвести під амбіції лідерів економічне підґрунтя. Приборкання непокірної Чечні та військова компанія (під час олімпійських ігор) в Грузії, збереження осередків напруги в Придністров'ї й Нагірному Карабасі дозволяють російському керівництву зберігати пострадянський простір в якості власної «вотчини». Прийнята декілька років тому військова доктрина Росії недвозначно дала зрозуміти, що всяке намагання країн СНД вийти з-під впливу Москви буде жорстко присікатися (право привіттивного ядерного удару, право військового втручання якщо Кремлю видасться, що права «співвітчизників» ущемляються). При тому, як показала практика в поняття «співвітчизники» можуть включатися як росіяни, так і російськомовні, а також ті, що отримали російський паспорт).

Штучно підігрівалася в Україні внутрішня напруга (2004 р. – розкручування регіоналами тези про три сорти українців у залежності від місця проживання); поширювалася неправдива інформація, що південно-східний регіон утримує західно-українські області (статистика свідчить, що Кримська автономія, Донецька і Луганська області є дотаційними, тоді як Львівська і ще чотири області держави бездотаційні), регулярно регіонали з комуністами вкидали у суспільство мовне питання (це при тому, що в більшості великих міст південно-східного регіону домінують російські школи тощо). Аналізуючи концептуальні засади зовнішньої політики Кремля, поведінку російських лідерів (у тому числі поправа прав і свобод громадян в Росії), регулярні пропагандистські компанії (українці крадуть газ тощо), зростаючі амбіції та риторику В. Путіна, як збирача російських земель, засилля за останні 3-4 роки російської агентури та колабораціоністів (заяви високопосадовців стосовно переваг позаблокового статусу) в Україні – не можна було не прийти до висновку, що держава-сусідка (в опорі на наших корумпованих чиновників) є джерелом реальної загрози для України.

Стійкість Майдану, втеча В. Януковича і його прихвоснів (до-речі, любитель

раритетних архівних документів Д. Табачник дременує) до Росії, перспектива денонсації Харківських угод та підписання Україною з ЄС Договору про асоціацію, привели в дію давно приготовлені В. Путіним механізми анексії Криму. Небезпека цих дій полягає в тому, що РФ фактично стала на шлях розв'язання Третьої світової війни. Аналіз промови В. Путіна виголошеної в Георгіївському залі Кремля по своїй структурі, аргументації і риториці повністю співзвучний із промовою виголошеною свого часу А. Гітлером у виправдання розв'язання агресії Німеччиною. Російське керівництво фактично торпедувало всю систему міжнародно-правових відносин, що сформувалася після Другої світової війни. Окрім того, Російська Федерація за Будапештськими домовленостями виступала одним із гарантів територіальної цілісності України, як держави, що добровільно відмовилася від третього за значимістю ядерного потенціалу, порушила взяті на себе зобов'язання. Дії російських лідерів підривають принципи нерозповсюдження та не набуття ядерної зброї іншими державами не членами «ядерного клубу». Москва веде широкомасштабну інформаційну війну, із метою виправдати загарбницькі дії перед власним народом та світовою громадськістю. Д. Кісельов (кремлівський пропагандист) відкрито заявив про можливість використання Кремлем у боротьбі за світове панування ядерної зброї.

Про перебіг подій у Криму та діяльність Міністерства оборони України, а також небезпеку розгортання російського вторгнення в південно-східні області нашої держави я писав у попередніх аналітичних оглядах. Стає все більш очевидним, що В. Янукович разом із провладними партіями та частиною підконтрольних мажоритарників, під керівництвом кремлівських ляльководів, вели Україну до повного поглинання Російською Федерацією.

Що ж таки робити в цій складній ситуації? Як нам облаштувати Україну?

Виділимо поточні (тактичні) невідкладні завдання, а також стратегічні.

Під загрозою продовження зовнішньої агресії необхідно блискавично відбудувати (опираючись на патріотизм населення)

дезінтегровані силові структури (всі). Особливо непокоїть у війську навіть не застаріла техніка та озброєння, а штатні безініціативні керівники вищого командного складу (діяльність в.о. міністра оборони тому свідчення). По можливості повернути на службу «витіснених» патріотів – фахових офіцерів СБУ, міліції, контррозвідки. Невідкладно провести переатестацію офіцерських кадрів у силових структурах (з використанням детектора брехні та оперативних денних), що вбереже від повторення ситуації з новопризначеним командувачем флоту Березовським. негайно розробити комплексний план дій на випадок продовження агресії РФ, приділивши особливої уваги силам ПВО. Більше уваги звернути на патріотичне виховання народу (нема жодної повноцінної програми на телебаченні). В Криму ключовим дестабілізуючим чинником залишався ЧФ Росії. Відповідно до умов військового стану (зважаючи на окупацію Криму) жорстко присікати прояви сепаратизму та колабораціонізму.

Особливу увагу державних і місцевих органів влади, громадських і волонтерських організацій скерувати на допомогу біженцям з Криму (тимчасове житло, побутові умови, робота і фінансове забезпечення тощо). Хаос у цьому питанні може викликати суспільну напругу.

Перші кроки уряду направлені на оптимізацію фінансової ситуації в країні заслуговують схвалення. Необхідно пам'ятати, що попередні спроби скорочення державно-управлінського апарату закінчилися його розростанням. Оптимізувати чиновницьку ланку і рішуче відсікти зайве (резерви є в припиненні дублювання функцій різними відомствами, надто багато контролюючих і дозвільних органів). Отримані кошти від країн ЄС та США направити на створення нових робочих місць (тут і пригодяться організаторські навички вчорашніх держслужбовців, зменшиться безробіття).

Держава мусить побороти корупцію. Потрібно скористатися напрацьованим досвідом західних країн. Наприклад, а Республіці Польща не залякують хабарників великими термінами чи навіть довічним ув'язненням (утримання в'язня коштує дорого), а штрафують хабарника за моральний збиток

державі та постраждалій через його дії особі, а також суд позбавляє всіх дипломів, ступенів та звань (це дорога у двірники, охочих грати в такі ігри майже немає).

Люстрація суддів та державних службовців, рівність всіх перед законом (невідворотність покарання за злочин), справедливість судових рішень (викорінення телефонного права) – суддів призначає парламент (ні в якому разі не Президент).

Європейські правила для вітчизняного бізнесу (мінімум особистих контактів з чиновниками при реєстрації підприємств), зрозуміла і не дискримінаційна система оподаткування, в тому числі й фізичних осіб (чому, скажімо не ввести ставку 5 грн. за квадратний метр житла для всіх – маєш 70 квадратів квартиру, плати 350 грн. і все; маєш дві квартири – плати в двічі більше; маєш дім 1000 кв. метрів – плати 5000 грн., а щоб не було таких шустрих як Віктор Федорович зі своїм Межигір'ям – фірми теж повинні сплачувати аналогічний чи вищий податок).

На часі реформування НАН України, яка перетворилася на дім престарілих. Пригадую історію, що розповів очевидець одного із засідань Президії НАН України: «Зайшов до зали Президент НАН України і каже – Привіт пацани! А, пацанам по 80 і більше років». Зважаючи на вік Б.Є. Патона, вони дійсно, пацани! Тільки толку для науки від тих «пацанів», як з козла молока. Краще спрямовувати кошти під конкретні програми чи науково-дослідні колективи націлені на реалізацію поставлених завдань. В США теоретична та прикладна наука зосереджена в науково-дослідних лабораторіях (центрах) при університетах – кошти виділяються під конкретних науковців та їх колективи. Не дивно, що щорічно завдячуючи такій системі організації наукової праці американські науковці стають лауреатами Нобелівської премії. Щось наших не пригадую? Якщо система НАН достатньо аморфна і дряхла структура, то вищі навчальні заклади (за невеликим виключенням) потонули в хабарництві й круговій поруці. Відповідно, для чого паритися над дослідженнями, підручниками та монографіями, коли екзаменаційна сесія добре кормить. Окрім того, не поганий заробіток дають

корумповані чиновники (депутати), марнославству яких немає меж – один поперед одного пхаються в черзі на придбання дипломів із науковими ступенями та вченими званнями (розплодили професорів). В радянські часи в УРСР було 10 університетів. Тепер декілька сотень. Кількість аж зашкалює. А якість ще та. В Європі щодо цього є простий і зрозумілий підхід та розрахунок – на один мільйон населення приходиться один університет, який фінансується державою. Державні вузи нараховують по 10 і більше тисяч студентів. Потужні університети здатні акумулювати кошти на пріоритетні науково-дослідні програми і прикладні проекти. Менше здійснюється витрат на численний штат ректорів, проректорів та їх обслуги (помічники, секретарки, водії тощо). У нас кожен новий міністр отримував від чергового Президента вказівку реформувати освітню галузь. Але, віз і нині там, де його залишили на початку 1990-х років. Майже загроблена система професійно-технічного навчання молоді. Відповідно – вищі навчальні заклади перетворилися на своєрідний відстійник, куди приймають всіх охочих відкосити від служби у війську чи відсидітися в умовах тотального безробіття, яке особливо торкнулося молоді.

Медицина. В аптеках полиці ломляться від ліків, а хворих не меншає. Наша безкоштовна медицина фактично вже давно платна – за профогляд заплати, за операцію заплати, роди – теж. Не приведи Господи щось серйозне – біда. Щодня по телебаченню і радіо волонтери збирають на дороговартісні операції за кордоном, бо вітчизняна медицина зарадити не здатна.

Освіта й медицина – дві ключові складові рівня життя людини. Не розвиваємо інтелект нації – біда. Немає здоров'я – висока смертність.

Якщо найближчим часом Європа відкриє кордони дня українців, запровадивши безвізовий режим – всі хто в стані бігти, побіжать з країни. З ким залишиться влада? З німеччинами пенсіонерами? Що тоді робити?

Держава потребує реформ. Реформи мають бути справедливими і зрозумілими. Розуміння цього, штовхало наших героїв під обстріли на Майдані. Не змарнуймо їх мрію на краще майбутнє. Відстоїмо свій

Європейський вибір. Відстоїмо Україну в боротьбі з російським імперіалізмом.

23.03.2014 р.

Професор Євген Сінкевич

Чим так небезпечні для Криму «бандерівці»?

Бандерівці йдуть – лунало ще недавно по містах та селах Криму. Бандерівці йдуть – лунає в населених пунктах Південно-Східної України. Перелякані такою звісткою прихильники «Русского единства», партії регіонів та комуністів гуртують свої лави від цієї «коричневої чуми ХХІ століття». Як співав свого часу В. Висоцький: «Страшно – аж жуть!» І навіть, товариш В. Путін не забув згадати про отих страшних «бандерівців» у своїй промові, виголошеній у Георгіївському залі Кремля. Щоправда ніхто тих «бандерівців» так і не бачив ні в Криму, ні в інших регіонах України. Але, зрештою, хіба це має значення. Головне згуртуватися в якомусь місці – і тремтіти, і тремтіти, адже – страшно аж жуть! Наприклад, в Миколаєві активісти «тремтять» біля пам'ятника визволителям міста від фашистів (Героям Ольшанцям) – адже прийдуть «бандерівці» із Західної України і розіб'ють на сувеніри святиню. Аргумент, що ті «бандерівці» чомусь не нищать аналогічних пам'ятників на заході держави не діє на екзальтованих бабусь і діловито-агресивних молодиків.

Страшилка про вурдалаків «бандерівців» не нова – її активно використовувала радянська пропаганда. Путінська Росія, як ідейний спадкоємець СРСР приперчивши цю страшилку стосовно українських патріотів лякалкою – коричнева чума наступає і дещо надавши їй нового колориту (не «бандерівці», а «бандерівці» – очевидно жителі Бендер?) стала грудьми проти загрози «руському миру». Крим так і не дочекався тих «бандерівців» (мабуть не доїхали, хоч кожен потяг зі Львова зустрічали дужі хлопці з битками). Мабуть зійшли по дорозі, або злякалися і не приїхали. Зрештою, головне не це. Головне, що в Кремлі відчули отой переляк і вчасно надіслали «зелених чоловічків». Тепер, Кремлю бажано щоб в південно-східних регіонах теж сильно-сильно злякалися отієї коричневої чуми, тих

невидимих, а тому ще більш небезпечних «бендерівців». Адже, браться на східних кордонах України вже й сотисячні загони борців з «бендерівцями!» приготували.

Зрештою, я відволікся. Адже, обіцяв вести мову про те, чим так небезпечні для жителів півострова (тепер вже по Аксьонову – острова Крим) оті «бендерівці». Перш за все, їх безпека полягає в тому, що їх ніде не видно. А, коли не можеш розгледіти ворога – то він ще більш небезпечний і лякає до запаморочення. Так, так – до запаморочення в мізках. Проникнувши в мозок «бендерівець» там поселяється і робить людину агресивною, що спасу від самого себе вже нема. Тільки зелені чоловічки здатні вигнати його звідти та з Криму. Тому, сльози радості виступили на очах певної частини кримчан, коли побачили, що Кремль побачив їх муки і надіслав «зелених чоловічків» (хоча ні, В.Путін привселюдно сказав, що то не його хлопці) щоб допомогти викурити коричневу чуму в уособленні «бендерівців». Здається спрацювало – викурили? Навіть акт «очищення» провели – «найдемократичніший» референдум.

Та от тільки біда. «Очищення» провели, а проблем і страхів не зменшилося. Банкомати заблоковані, тому надіслану з Києва пенсію чи заробітну плату з них не виколупаєш. Як кажуть: «Война войной, а кушать хочется всегда». Але спасибі «дяді Вові-визволителю» подбав. Як тільки отримаєш новий паспорт із «курицей» на обкладинці так і заживеш щасливо – отримаєш такі рідні та бажані рублі. Правда, кажуть, що не тільки реєстр виборців і банкомати заблоковані. Немає доступу до реєстру нерухомості. Але, це не біда для справжніх героїв – борців із «бендерівцями!» В паспорті вас пропишуть. Правда не за місцем проживання (в якійсь там Ялті чи Алушті), а в одному з покинутих гуртожитків Воркути (чи Магадану). Чуму не за місцем проживання? Адже в українському паспорті вказана прописка! Борони Боже! Ви, що! Український паспорт із пропискою, то таємна зброя «бендерівців». Ви, що цього не знали! А, якщо не міняти паспорт і все ж ризикнути і залишити український? Звичайно, звичайно – можна! Ви ж тепер проживаєте в самій демократичній країні

світу – Росії. От, тільки рублів (пенсії чи зарплати) вам не бачити, як свого носа, чи вуха (ой, ми їх вам ще не відтягли?). Тому валіть до своїх «бендерівців» хай вони вам платять! А квартира (дім), майно – нажиті непосильною працею? Гражданин: «Было ваше – станет наше!».

Ось, приблизно, такі діалоги звучать на «визволеному» «зеленими чоловічками» острові Крим. Пішли вже перші звільнення. Так, за рішенням вченої ради в Таврійському університеті кафедру історії України перейменовано в кафедру истории Отечества. Відповідно з речами на вихід виставлено д.і.н., професора Ганкевича. Не сприймаєш нових порядків, не отримуєш російське громадянство – пухни з глоду, або «вали» на материк. Зрозуміло, що тому хто змушений покинути домівку, продати житло (заблокований реєстр) неможливо. Ще на початку вторгнення окупантів я отримував інформацію, що в глибинці Росії ведеться агітація щодо переселення «на возвращенные» землі. Думав нісенітниця! Не така вже нісенітниця. Повним ходом йде захоплення майна. Зелені чоловічки прилаштовують прихоплену військову техніку та спорядження. «Самообронці» все інше, що «погано лежать». Методично ведеться робота по витісненню громадян України. Тому потік біженців щоденно буде зростати. Нависла безпека і над частиною власників «двохголового». Очевидно, ті з них, що не пройдуть тест на лояльність та всепоглинаючу любов – поїдуть за місцем прописки. Адже в холодних краях Росії-матушки стільки страждених – бажаючих погріти «косточки» на ЮБК. Очевидно, буде діяти принцип: «Погрелся? Вали! Дай погреться другому!» Особливо не пощастить тим, хто має маєстності поблизу моря. Як складеться доля татар? Чи не надумає «гуманіст нашого століття» знову кудись їх переселити. Щось на пам'ять прийшли його «крокодилячі сльози» у грудні минулого року, коли стало дуже – ну дуже шкода українського народу, тому надав кредит В. Януковичу і знизив ціну на газ. А, сьогодні, вже не школа. Любов до ближнього – вона така мінлива!

26.03.2014 р.

З привітом Є.Сінкевич

В наші потяги на нашому шляху завантажимо наші дрова!

Сьогодні 40 днів від розстрілу Небесної сотні. Херсонці в пам'ять про неї на постаменті де ще недавно стояв членів встановили щоглу і підняли у вишину національний стяг. Композицію присвятили Небесній сотні. Сонячний день, але смуток не покидає... Сьогодні День народження мого тата, який декілька років тому як пішов у вічність... Якийсь сумбур у голові... Як у калейдоскопі шмигають туди-сюди події, змінюються обличчя. Згадую рідне Покуття, шкільні роки на Опіллі, військову службу на Буковині, студентські та аспірантські роки на Слобожанщині, та половина життя пройшла на Херсонщині... Пригадалося, як одружувався і майбутня теща направила мене і тестя (теж на той момент майбутнього) замовити таксі на урочистість. Тесть, добряк із розвиненим почуттям гумору, трохи «прийняв на груди» і тому в цьому процесі повністю поклався на мене. За заведеною радянською бюрократичною традицією необхідно було чітко прописати маршрут і зупинки транспортного засобу. А традиції тоді були понад усе... Як це молодят та не подякувати в такий урочистий день рідній партії, яку уособлював великий членів. Я, як давній «фанат» вождя, скориставшись тимчасовою безпорадністю майбутнього родича в договорі зупинку біля обеліску «проігнорив». І ось, у визначений час, після відвідин ЗАГсу наше авто стрімко проноситься повз бронзовий монумент. Теща, звичайно присікла такий підступний «удар під дих» з боку новоявленого родича. Правда, помпезного вивалювання всіх гостей із транспортних засобів і биття поклонів вождю «за щасливу життя» якимось не вийшло. Мало не пинками в зад нас випхали з наспіх втуленим у руки букетом до постаменту. Ще хуткіше ми вскочили до авта не зафіксувавши для історії цю «щасливу» мить.

Коли Свобода гепнула об землю пам'ятник вождю пролетаріату в Охтирці, я пояснив студентам свою позицію. Вона полягає в тому, що давно пора, але це повинні були зробити самі жителі цього міста. Мало скинути матеріальний об'єкт,

він має впасти у нашій свідомості – раб повинен позбутися свого ідола. Сподіваюся, що саме так сталося в головах херсонців, миколаївців та багатьох мешканців Центральної, Південної і навіть деяких міст Східної України. Шкода, що в одному з найбільш демократичних і найбільш рейтингових вишів Південної України – Чорноморському державному університеті ім. П.Могили рабська психологія продовжує домінувати в головах значної частини викладацького та студентського загалу. 40 днів тому душа моя рвалася на клапті, серце сповнювалося тугою за тими, кого я особисто не знав, але втрата їх була від того не менш гіркою. Сковував сором, що я відсидівся, а вони загинули в боротьбі за мою вільну країну. Мені видавалося, що понесена убієнними і скаліченими героями жертва мала би остаточно очистити суспільство, що люди зрозуміють – більше в старій системі координат жити не можна. Адже, поки нас оточують «привиди минулого» і незримо нагадують нам хто ми є («раби німі»), на зміни годі розраховувати. Нажаль, я не був почутий – дві третини загалу залишили членів стояти на подвір'ї університету.

Пригадуються часи правління в Росії «розудалого» сибіряка Б.Єльцина. Тоді активно дискутували стосовно захоронення мумії, визначалися з гімном держави. Закінчилися тим, що мумію вирішили залишити (народ без неї жити не може – символ епохи). Правда, із старим гімном теж розпрощатися не вийшло. Покликали до Кремля «гімнюка» (прошу не плутати, тут від терміну «гімн») всіх часів і народів (старшого Міхалкова) щоб втретє підрихтував один із символів держави. Між цими, на перший погляд, розрізненими подіями є дещо спільне – відродження російського імперіалізму і як матеріальне його втілення – агресія проти України та окупація Криму. Не дивно, що українські сепаратисти та колабораціоністи всіх мастей і тепер «кучкуються» на свої антиукраїнські акції біля пам'ятника членів (в Донецьку) або його колишнього постаменту (в Миколаєві). Тому, вітаю Херсонців, що вимели з центрального майдану міста (площа Свободи) скверну і спорудили меморіал

Героям, які окропили своєю праведною кров'ю нашу землю в ім'я СВОБОДИ! Слава ГЕРОЯМ!

30.03.2014 р.

Професор Євген Сінкевич

Як нам організувати вибори Президента?

Поточні вибори Президента нашої держави не мають аналогу в світовій практиці. Неординарності їм надає не тільки та обставина, що нового гаранта буде обрано достроково замість збіглого до Росії. І навіть не та обставина, що країна-сусідка здійснює на Україну економічний тиск (надвисока ціна за газ та погрози припинити його поставки) та інформаційну війну. Вибори відбудуться в умовах окупації частини території держави та умов, коли російський імперіалізм здійснив кроки по підризу міжнародного договірно-правового порядку, який сформувався після створення ООН, що дає підстави вести мову про загрозу розгортання Третьої світової війни. Як діяти в такій складній ситуації? Які внутрішні та зовнішні загрози існують?

Відповідно до чинного законодавства та Конституції вибори відбудуться 25 травня поточного року. В умовах загрози розгортання воєнної агресії найбільш сприятливим був би варіант обрання Президента в першому турі. При понад двадцяти претендентах видається, що таке неможливе. Але, шанс є. Якщо не брати до уваги технічних кандидатів, необхідно розуміти, що ключова боротьба розгориться між прихильниками «тайожного союзу» (регіонали і комуністи) і орієнтованими на подальшу асоціацію з ЄС. Тактична перевага є на боці прихильників асоціації, що дає підстави розраховувати на перемогу вже в першому турі. Така перемога можлива при умові консолідації навколо найбільш рейтингового кандидата від демократичного загалу. Адже, виведення з виборчого процесу Криму, розчарування частини електорату партії регіонів у південно-східних областях може стати переломним. Переконалий, єдиний найбільш рейтинговий кандидат від демократичних сил – шлях до успіху в першому турі. Така ситуація дала би зберегти кошти (яких і так немає) і значно знизити загрозу подальшого ворожого

вторгнення (якщо його не буде до того?). Чи розуміють всю відповідальність за власні дії учасники президентської гонки (я не про комуністів та регіоналів, що ще недавно окупацію Криму «наближали как могли»)? Не знаю! Кажуть, що «де два українці, там три гетьмани»... Сподіваюся, ми не наступимо в черговий раз на одні й ті ж граблі?

Які небезпеки існують в процесі реалізації передвиборчої компанії? По-перше, попередні парламентські та президентські вибори не були чесними. Члени виборчих комісій повинні під розписку бути повідомлені про кримінальну відповідальність у випадку порушення чинного законодавства. Зловживання відбувалися не тільки в день виборів (каруселі, викидання бюлетенів, фальшування протоколів тощо) але в процесі їх підготовки. Партія регіонів зберегла бази даних по так званих «своїх виборцях». Це люди яких регулярно прикормлювали грошима, пайками тощо. Тому, не виключені намагання «мобілізувати свого виборця» використовуючи членів виборчих комісій під час по-квартирних обходів із метою уточнення списків виборців та вручення запрошень до участі у виборах (особливу увагу необхідно приділити в південно-східних областях). Нікуди не поділися бази даних (номера мобільних телефонів, адреси) партії регіонів стосовно «тітушок». Є небезпека їх активного задіяння з метою зриву виборів (влаштування безпорядків, провокації, захоплення виборчих дільниць тощо). Не виключено, що ці бази даних дубльовані (передані для ФСБ). Особливо ретельно необхідно поставитися до пропагандистської компанії Росії стосовно так званих представників правого сектору, що проникли на терени федерації з метою проведення терактів. Ця провокація свідчить, що ворог готує теракти на теренах України, тому й організовує «відволікаючий маневр». В цьому контексті, необхідно прискорити службову перевірку (на лояльність і професійну придатність) співробітників СБУ (скільки вони можуть знищувати службові папери, хай займуться диверсантами, що засіли в заводських готелях та на зйомник квартирах). По-скільки, загроза терактів організованих ворогом в південно-східному

регіоні (в першу чергу) стає достатньо ймовірною необхідно особливу увагу привернути до об'єктів масового скупчення людей (школи, вузи, театри, вокзали, ринки тощо).

Залишається загроза продовження військового вторгнення ворога з метою зриву виборів та розшматування України. Необхідно на базі вузівських центрів із військової підготовки провести навчання або перепідготовку звільнених в запас (без відриву від виробництва та призову). Провести комплексні навчання з ППО та цивільної оборони. Підтримувати та заохочувати ініціативи громадян по наданню допомоги українському війську. В приморських містах, а також Херсоні й Миколаєві здійснити заходи по запобіганню висадці морської піхоти агресора (плавучі буї, радіомаяки, сигнальні пристрої, мобільні групи на спец-човнах, чергування бойових вертольотів, тимчасове обмеження відвіданя окремих зон громадянами, контактні номери телефонів для термінових повідомлень тощо).

03.04.2014 р.

Професор Є.Сінкевич

Доброго дня, правдивий товариш Сташек

Вибач, що з певним запізненням відреагував на твого листа. Надто бурхливий темп життя у мене в останні місяці. Час від часу, щоб впорядкувати свої думки переключаюся на якусь фізичну працю. Рахуй, що такий тайм-аут використав теж для того щоб відреагувати на сентенції щодо терміну (поняття) «бандерівець», яким я послуговувався в одному з своїх роздумів стосовно Криму. Перед усім, дякую тобі, що в своєму щільному графіку знаходиш час прочитати мої роздуми.

Пригадуєш, як в зимові дні протистояння на Майдані ми з тобою обмінялися думками стосовно використання частиною протестувальників чорно-червоного стяга, як ознаки само-ідентифікації? В багатьох українців ці кольори навіюються піснею про рушник («Два кольори мої, два кольори. Оба на полотні, в душі моїй оба. Два кольори мої, два кольори. Червоний – то любов! А, чорний – то журба»). До речі, авторів пісні «Про рушник» свого часу тягали на допити в

КГБ, чи бува вони не натякають на «бандерівський» стяг? Звичайно, є в поєднанні цих кольорів і політична складова – частина свідомих громадян ідентифікує себе з визвольним рухом. Є також політичні сили, які вважають себе (або яких вважають) спадкоємцями ОУН-УПА чи бандерівського руху загалом (очевидно це «Свобода» і «Правий сектор»). До речі, ці дві політичні сили різко відрізняються від решти українського політикуму не тільки і не стільки своєю риторикою, як тим що не засвітилися (може поки-що) на зрадництві. Решта, не залежно від окрасу, бігають туди-сюди, залежно від того хто при владі. Очевидно ця обставина (окрім внутрішньо та зовнішньополітичної ситуації) робить їх дедалі популярнішими не тільки на заході України. Прийняття ними як однієї із ідентифікуючих ознак червоно-чорного стягу, викликає настороженість в Польщі та відверте роздратування в Росії. Адже, кривди не такого вже й давнього минулого забути не легко, вони тяжіють і над наступними поколіннями.

Я не належу до жодного з партійних угруповань. Ти знаєш, що в мені навпіл тече українська (козацька) і польська кров. Тому, ставати на чийсь бік було би зрадити якійсь із своїх складових, а отже зрадити цілому. Як фахові історики ми знаємо про не прості взаємини поляків і українців впродовж віків (на цьому історичному тлі активно паслася радянська пропаганда). Разом із тим, відомо, що було чимало прикладів порозуміння і взаємовиручки (похід Сагайдачного на виручку королевичу Владиславу та взяття Москви; роль Кульчицького в допомозі Яну Собеському в ліквідації облоги Відня). Не однаково скористалися поляки і українці з нагоди поновити свою державність у 1918-1921 рр. Разом із тим, знаний поляк-патріот усунений на периферію політичного життя М.Бобжинський попереджав владу, що без справедливого вирішення українського питання нормальне функціонування вільної Польщі не можливе. Нажаль, до його слів не побажали прислухатися ні пілсудчики, ні ендеки. На моє переконання, виникнення ОУН було наслідком такої недалекоглядної політики польських властей (влада завжди буде винна в розпалюванні протистояння,

адже у неї є всі необхідні інструменти не доводити до крайніх форм протистояння), а не якоїсь глибинної жаги українців – пустити кров польського пана.

Чи звернув ти увагу, що засновниками ОУН були переважно діти священників, люди які знали декілька мов, навчалися чи закінчили університети? Це не якісь криваві м'ясники з місцевого ринку, для яких махати сокирою звична справа. Радянська і сучасна російська пропаганда акцентує увагу на тій обставині, що організаційне зібрання ОУН відбулося на теренах Німеччини (і навіть за фінансового сприяння останньої). Зрозуміло, що в умовах політичних переслідувань опозиція зачасти шукає підтримку у ворогів режиму. Про не прості стосунки двох країн-сусідок в 1920-х та 1930-х рр. загально відомо. Веймарська республіка, а згодом і фашистська Німеччина не могли не звернути увагу на радикальну внутрішню опозицію, що діяла на теренах Другої Речі Посполитої. Я не ставлю собі на меті виправдати методи якими послуговувалася ОУН, але хочу зрозуміти логіку їх дій. В одному своєму інтерв'ю відомий кінорежисер польського походження К. Зануссі зазначив, що в багатьох своїх бідах пов'язаних з українцями винні самі поляки. Додам від себе українці – теж. Тут я не буду ставити запитання про глибину та ступінь цієї відповідальності чи вини. ОУН була небезпечною для всіх. Не дивно, що Є. Коновальця вбив агент Москви, а С. Бандеру ув'язнювали польські та німецькі власті.

Так влаштоване наше мислення, що інші народи, політичні партії ми спочатку сприймаємо на підсвідомому (рефлекторному) рівні, а лиш потім включаємо (або ні) свідомість (здатність аналізувати). Росіян на підсвідомому рівні сприймають за набором своєрідних маркерів – балет, гармошка, матрешка, берьоза, водка, сельодка. Українців – дівчина, калина, верба, бандура, сало, горілка. Звичайно, політичні партії приймаючи символіку попередників переймають на себе не тільки «флор» їх здобутків, але й відповідальність за те негативне, що було. Принагідно, пригадую свою суперечку з науковим керівником кандидатської дисертації Ю. Журавським, яка виникла наприкінці 1988 р. на

сходах центрального корпусу Харківського державного університету. Я, тоді новоприйнятий до лав КПРС, заявив йому, що на моє переконання між фашистами та комуністами немає різниці. Юліан Йосипович обурився: «В такому разі й ви берете на себе відповідальність за діяння партії!...» Я, звичайно не домовлявся з фон-Ріббентропом про поділ Європи та вторгнення до Польщі, але заявляти: «Я не я і хата не моя – тут не приходилося».

Мені імпонує патріотизм та самовіддача (події на Майдані тому приклад) «Свободи» та «Правого сектору». Разом із тим, представники цих політичних сил своїми (загально відомими) запальними діями зробили «ведмежу» послугу своїм лідерам (і Україні теж), що балотуються в Президенти, звівши їх і так крихкі шанси майже до «нуля». Ми звикли, що з появою у Верховній Раді партії регіонів – парламент перетворився на великий гральний автомат у казино (кнопкодави) та боксерський ринг. Професійні забіяки та бандюки швидко навели там вуличні порядки – загнавши під килим шустрих бютівців. Міцні хлопці свободівці та перспектива отримати удар від «Удару» примусили до коректнішої поведінки легіонерів Бандюковича. Але, який політичний спектр потрібний Україні після перемоги Майдану і нападу Росії? Мордовороти-патріоти? Перебіжчики бютівці? Ударники Кличка? Чи, може, Україні знову потрібен продажний Литвин? Очевидно, відповідь на це запитання лежить в площині – куди і як успішно ми будемо рухатися.

Поява чорно-червоних стягів на барикадах неабияк налякала В.Путіна і насторожила манірну Європу. Бризкаючи слиною де прийдеться очільник «великого брата» лякав себе, своїх підданих і весь світ фразою – «бендерівці йдуть». Йдуть із Західної України на південно-східні терени та в Крим. Мета – забрати все майно і знищити російськомовних, яких негайно необхідно захистити від цього нашестя. На околицях Ялти чи Симферополя так їх ніхто й не побачив. Побачили «зелених чоловічків» з ранцями вогнеметів за плечима, танками, АК та БТРами. Чоловічки діловито стали хапати все, що «погано лежить». І, о диво, ті кого вони прийшли

захищати від «бандерівців» хутко почали втікати з Криму до Львова – до бандерівців. Багато росіян та російськомовних, які вважають себе справжніми українськими патріотами стали називати себе «бандерівцями» (маючи примарне уявлення хто такі Є.Коновалець, С.Бандера та ін.). Люди не ідентифікують себе з конкретними (зачасти кривавими, братовбивчими) подіями середини минулого сторіччя. Термін отримав дещо розмиті, з історичного погляду на події, обриси і починає ідентифікуватися вже не з конкретним регіоном (тощо), а з любов'ю до Батьківщини, патріотизмом.

І все ж, будучи «бандерівцем» за місцем народження (Покуття), за мовою (при

формуванні єдиного радянського народу – розмовляти українською означало бути «бандерівцем» або як мінімум «петлюрівцем»), за переконаннями (антирадянськими) – я не хочу щоб мене називали ім'ям Героя України С. Бандери. Кожному має належати своє. Я можу гордо стверджувати, що я УКРАЇНЕЦЬ із польським корінням. Я люблю свою землю, але я з великою пошаною ставлюся до Батьківщини своїх предків по батьківській лінії – ПОЛЬЩІ.

06.04.2014 р.

Моєму товаришу

Станіславу Стемпеню з Перемишля

НІКРОЛОГ
